

Església vella de Santa Eulàlia de Puig-oriol

Lluçà

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector central del terme municipal
Emplaçament A 250 metres per pista forestal de la carretera BV-4341, punt quilomètric 9'700

Coordenades:

Latitud: 42.06759
Longitud: 2.06484
UTM Est (X): 422634
UTM Nord (Y): 4657704

Classificació

Número de fitxa 08109 - 90
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Romànic
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Edifici en estat d'abandó.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Vic. c. Santa Maria, 1. 08500. Vic

Fitxes associades:

[Església de Santa Eulàlia de Puig-oriol](#)

Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dt., 02/06/2009 - 02:00

Descripció

L'església vella de Santa Eulàlia de Puig-oriol es troba situada al cementiri actual, proper al l mas Puig-oriol. De l'antiga església romànica només en resta la part de ponent d'un edifici d'una sola nau, cobert amb volta de canó, que fa funcions de capella del cementiri. L'aparell és de carreus grossos, simplement trencats i disposats desordenadament sense formar filades uniformes. Al mur de ponent s'hi obre una porta amb llinda, feta de grossos carreus ben tallats. En obres fetes al lloc s'ha trobat la planta de l'antiga nau, ara gairebé del tot desapareguda.

Història

L'església de Santa Eulàlia de Puig-oriol apareix esmentada en l'acta de consagració de l'església de Lluçà, realitzada l'any 905, quan el bisbe de Vic Idalguer acudí a restaurar l'església de Santa Maria, als peus del castell de Lluçà. El bisbe atorgà a l'església consagrada els drets eclesiàstics de diversos vilars i sufragànies, entre els quals es trobava el vilar de Puig-oriol amb la seva sufragània. Hom suposa que aquesta església degué ésser substituïda per un exemplar romànic, el qual fou modificat l'any 1435 segurament a causa dels terratrèmols que assolaren Catalunya a 1428. Els serveis religiosos de l'església anaven a càrrec del canonge capellà de Lluçà que havia de celebrar o fer celebrar el culte en les diverses sufragànies de la canònica lluçanenca. Quan el 1592 la canònica regular fou secularitzada i unida al capítol de canonges de la catedral de Barcelona, aquests havien de tenir cura de la celebració del culte de la parròquia de Lluçà i de les sufragànies i ho feien a través d'un sacerdot que s'intitulava vicari perpetu de Lluçà. El creixement demogràfic que durant el segle XVIII afectà Catalunya motivà que el vicari perpetu es queixés a Roma perquè el capítol barceloní no li assignava un sacerdot per tenir cura del culte de la sufragània de Santa Eulàlia de Puig-oriol. El 1760 Roma fallà a favor de la reclamació del vicari perpetu de Lluçà i obligà el capítol barceloní a posar-hi un altre sacerdot que l'ajudés. A partir d'aquest moment hi hagué un sacerdot per atendre el culte de Santa Eulàlia de Puig-oriol i de Sant Cristòfol de Borrassers amb el títol de vicari de Lluçà. Aquest temple arribà a mitjan segle XIX exercint d'església de Santa Eulàlia, però al ser inaugurada, l'any 1855, la seva substituta al poble, la vella església s'anà abandonant. El 1996 coincidint amb les obres d'ampliació del nombre de nínxols del cementiri de Santa Eulàlia de Puig-oriol es van posar al descobert unes restes arqueològiques de l'antiga església romànica de Santa Eulàlia. Les restes consistien en unes murs d'un metre de gruix que es perllongaven fins a la capelleta del cementiri, únic vestigi en peu de l'antic edifici medieval.

Bibliografia

BUSCÀ, J. (1996) "Apareixen les restes de l'església romànica de Santa Eulàlia de Puig-oriol". *El temperi*. Santa Eulàlia de Puig-oriol. Abril de 1996.

FONT, D. (1992) *Resum històric de les parròquies de l'arxiprestat del Lluçanès* (inèdit).

GAVIN, J.M^a (1985) *Inventari d'esglésies*. Barcelona: Arxiu Gavín.

